

Кінцеве Сяйво

Віталій Веретільник

Повна авторська версія книги з оформленням доступна [за посиланням](#).

*І лиш
На Майбутній землі
Заграє тиша,
Красивою блакиттю..*

*Добре там,
Де немає нас.*

Кінцеве Сяйво

— Вітаю! Я й не гадав, що цю збірку відкриєш саме ти! Я інколи так літаю у своїх думках, що забуваю про реальність і те, чим є людством насправді. Цей світ так змінюється, що я боюсь в ньому загубитись. А ти як? Все гаразд?

By RiseVort

Автор: Віталій Веретільник

— Кожен день ми зустрічаємось з новими проблемами, пізнаємо щось нове, вивчаємо для себе цей світ, забуваючи, що треба бути обережним і слідкувати за собою. І це так складно, за цим услідкувати...

Хочеться спокою.

От тільки уяви: рідний край, ріка, що омиває твоє серце, згадані тобою, щирі та співучі ноти нашої природи. Ну хіба ж не чарівно ж? І це лиш результат, а не весь шлях...

Уяви безлюдний пляж, на якому ти кидаєш звичайні камінці в прозору воду. Навколо валяється лахміття: пляшки різноманітних вод, монети, десь ключі. І це нормально. Ми так звикли у більшій мірі соціуму. Цей пляж насправді наш, рідний, але так

зіпсований людьми.

Піднімаючи своє обличчя вище, — ти бачиш берег з різного піску та піщаного каміння, кладку по лівій стороні, а й далі бачиш інший берег. Інший, повністю оточений красою...

Квіти і дерева, потім вище є ліси. А далі, аж на самому верху скелясті гори, що ведуть як хмарочос. Десь літають птиці, та й вітерець від нього дує, повний ароматом трав, після раннього дощу.

А ти сидиш зі зброєю в руках, дивлячись в спокійну даль.

Ні-ні, не подумай. Я не говорю, що ти там вбивця, чи мисливець, чи звичайний воїн. Просто наслідки суспільства довели до таких ось обставин долі. Розумієш, так?

І так хочеться на інший берег! Опинитись там, відчутти щастя, бігти босяком по полю, не знаючи нічого. Забувши все життя, кричати на всю силу, біжучи до неї. Розуміючи нагоду, зустріти сонце та посміхаючись ловити промені надії, радіючи, що час спинився і не варто думати про зло. Політика, якесь там власництво, щось там далі, — навіть в голову не лізе. Ай....

Забуть що я ось щойно описав!

Тому що, це на іншому кінці. Ти сидиш зі зброєю в руках. На кладці, он, по лівій, вояки. А попереду здоровий танкер. Ззаду побудова, якийсь завод. Зі справа, десь кричить, гукає жінка/чоловік і ти сидиш із долею в руках: "Чи іти там воювати, чи втекти на інший світ". І можуть наздогнати і тут застрелять, зустрівши смерть. А світ, забувши, дане батьками, твоє ім'я, продовжить далі існувати.

Чи варте то твого усе?

А може..? Хоча б ми спробуємо втекти із цього берега на інший. Що якщо все вийде. І зміниться життя у щасливий бік. І житимемо все краще, відчуваючи життя.

Я вірю.

Вір і Ти.

Перед читанням, розумій, що у збірці структуровано кожен вірш по частинам. Починаючи, з приливом емоцій, ідей та бажання, закінчуючи невідомо чим. Цікавим вийде шлях.

Зміст та плейлист на останніх сторінках.

І дякую, якщо ти дочитав до цих рядків.

Приємного читання!)

"Кардинальні зміни потребують кардинальні адаптації!" ▲

Частина 1 | Новий Світ Думок

Вільна дума

Я малював картини над собою,
Співав пісні, завітчані водою,
Давав поради за собою
І рахував я хвилики за рікою.

Трималась посмішка так довго
І не було отого "нудно..."
Та й відбивалось це все рано,
Щось робити було марно.

Я легко поглинався,
Чи вільно задивлявся,
У вільні хмари, вільних дум,
Тоді ще чув природній шум.

14.05.2023

Власне Я

Кожен з нас творець,
Великий вчений чи мудрець..
Назви його як хочеш,
Свого відмовитись не зможеш.

Кожен з нас малює світ,
Хоч різні фарби, різних квіт.
Малюй ти далі, навіть вмить,
Яка ж різниця, хто як мчить?

Кожен з нас дорогу має,
А на іншій лиш зітхає.
Туди ти навіть не дивись,
Ходить за власним ти навчись.

20.04.2023

"Кожен з нас створює власну версію життя" ▲

Прогулянка

Змінився Я,
Від очищення брудних думок.
Ось щойно з темряви я виліз,
Залишаючи минулий світ казок.

Різкий, але ж приємний вітерець
Коригував мене на повну!
Я танцював з майбутнім,
Розуміючи нагоду.

І нічого я не втратив,
Хоч проблеми бігли перед носом,
Ось щойно з темряви я виліз,
Розважаючи глибоку музу.

Залишаючи минулий світ казок,
Я відчув реальну дійсність,
Щоб заснувати "Новий Світ Думок"
І відчути всю моральну міцність.

12.05.2023

Я й не гадав,

Що в тих очах
Зустріну посмішки
Майбутніх лиць,

Побачу радість,
За якою спить не тьма
І проливатиме вода,
Прозора як вона.

Я й не гадав,
Що поглядатиму в туман,
Чи навіть в дощ,

Який провів іскру.

І уявлятиму
Волосся,
Що так пронизливо
Гойдатимуть вітри.

І уявлятиму.
Волосся,
Що так пронизливо
Гойдатимуть вітри.

Я й не гадав,
Що так зі мною
Заплететься ейфорія
І струнами своїми
Зживеться нова мрія.

Я й не гадав,
Про що ж тоді я мріяв?

25.05.2023

*Також
зادля
підтримки проекту
"Тиша Майбутнього"*

Дякую, якщо ти почав(ла) читати цю збірку. Дякую!
Надіюсь, що ти краще зрозумієш це життя, яке і так поринуло у темряву.
Життя - ми закохуємось, ми втрачаємо, ми боримось, ми будемо жити! Ми — І Тільки
Воля.
І головне:

"Не загубись в тому, чого і так не існує."

Середина серця

Посеред поля - посеред волі
Поглядав у твої очі, як в темні ночі,
Що так тягнули в глибину душі,

Зачаровуючи кожні дні.

Весняний ранок і чай холоне на вікні
І час, що лине нам зустрітись!
Зустрітись раптом – тихої години,
Красивої хвилини та чарівної днини...

Чому ж твій запах ніжних квітів,
Чому ж краса твоїх яскравих вій,
Чому ж уста, що посміхаються так щиро,
Не відчувається мені в живу як лине?

Чому все так далеко,
Ти зачаровуєш мене?
За горизонтом бачу, ти далеко.
Не розумію я себе!

Все так далеко, ти зі мною.
Моє кохання, моя чарівність!
В середині серця
Моя надійність.

04.04.2023

Моя ти сакура

В той час, коли ти спиш
Шалено хочу на алею сакур!
Ніхто не відіб'є моє бажання –
Бажання тихої години!

Я прокидався уві сні,
Де потяг прямував до нас на зустріч
І лиш боявся, що до миті,
Яскрава сакура темніє.

Годинник бив у дзвони часу,
Серце пульсувало
І так кожен раз,
Я все ще хочу на алею сакур!

Аби потяг вже дістався,
Щоб пригорнути лиш тебе...

(Адресовано одній людині, S)

14.10.2023

Крок за кроком...

Зворушливо так, правда?)
А обійми ті чуттєві..
Зустріч з поглядом твоїм.

Уста, що хочуть розсміятись,
Очі, ніби той туман,
Все дивишся і дума:
"Як же не розсіятися в ньому.."

Вітер, що вільно колихає нас..
Вода вдаряється об берег..
І зорі, тільки зорі..
Під якими тонемо в обіймах..<3
29.10.2023

Інколи милуюсь,

Поглядаючи у вікно!
Інколи дивуюсь,
Відчуваючи тепло!

Я так надіюсь,
Що зустріну щось нове!
Та й переймаюсь,
Що щасливе вже мине...

Та тільки бачу,

Що лиш прекрасне ожива!
І лиш зазначу,
Що прийшла до нас вона / весна.
01.05.2023

Якось світ нас познайомить з проблемами і це може статися раптово. Але це раптово може придавити нас. Дуже. Нажаль. Буде боляче, якщо що. Тримайся.
Якось я зустрівся і після музи поглинався у пільму.

Бругмансія

Вивчаючи світ, аромат однієї рослини поглинув до людського мозку. Лиш поглинаючись далі, вона занурювала життя у прикру безодню.

...

Вільно й тихо, лиш наді мною
Летить світло-сірий орел,
Руки мої самі здійнялись
У повітряний простір сцен.

Де з'являлись картини
Самотніх та мудрих дерев!
Власна свідомість тут захотіла
Защити мене до легенд.

Пролунали звуки древніх племен,
Серце тікало в той же момент.
Наді мною сонце світило ніжно,
А я сидів на гілляці згідно.

Позаду стіна,
Піді мною вона –
Світилась безодня одна!
Поглянув до неї, просто на дно!
І щось повело не туди...

Страшно і низько, лиш наді мною
Блискавична сила метнулась кудись!
Мої руки різко спинились
Та легко звалились в очах.

Щось біля тіла легко літало, —
Свідомість злякалась,
А тіло упало,
Серце ще дужче зжало!

Тривала гроза!
Нікого нема..
І лиш піді мною
Листочок бругмансії
Тихого зла.

08.04.2023

Життєва Мить

Ранковий чай і чисте небо,
А на столі деталька "Лего".
Криве проміння сонця в засліплене вікно,
Тоді для мене світ виявлявся як ніщо.
Насичені відтінки – екранізовані картинки,
Що так цікавили усе від несподіванки мене.

Раптові звуки, необдумані ті муки...
Прийшла тепер моя пора – адаптуватися в життя!
Зустрічні хмари та первинні рани,
Фіалковий дим, що поширився за тин.
І перші трати тих хвилин, що перейшли до тих годин:
На сподівання і надії, у щирі думи та події.

Невже так швидко все минає,
Що тільки рани омиває!
Все тільки глибше риє яму
У "Самостійне Я", що маю!
Чому так мислить тільки я?
Не одне ж у світі в нас ім'я...

Вечірня кава вже холоне,
На столі лиш все холодне!
Бо віддало весь рідний час
На втіху й затишок для нас.
Чому людина швидко мчить?

Бо так проходить клята мить.

24.03.2023

*"Коли голосом неба покличуть тебе десь за хмари,
Ти тікай собі сам, не жалій, що лишаєш той світ."*

бу Кузьма Скрябін

Невідомість за кулісами

Вікно.

А за вікном глибока ніч
Великих спогадів, думок.
Чи я даремно наворачу,
Чи даремно трачу час...
Не знаю..

Проте, про що тут міркувати,
Коли в той час, у мене за вікном,
У темну ніч, холодних снів,
В байдужих стін та за куліс,
У невідомих напрямках
Блукаю Я.

Інший, що даремно,
Шукає спосіб вийти.
Шукає двері, шукає вікна
У відтінках слова – "Exit".
Та не варто сперечатись
Між собою...
Подумав я.

Але ж він блудить, він шукає.
Він давить жалість,
Як темний вовк,
Шукаючи похмурість,
Шукаючи інакший час.
Для себе і для всіх..

"Я буду генієм!", — сказав я.
Я стану раз на сцені,

Засвітившись,
Перед великими очима,
Перед великими дверима...
Та ні. Подумав інший Я.

Інший, що блукає за кулісами,
Тримає спокій,
Шукаючи ті двері "Exit".

Він давить дужче на моральність,
Щоб я не став для всіх як хибність,
Що поведе у інший шлях.

Він все шукає та шукає.
Але він знає, що часу має.
Що неодмінно знайде вихід.
Чи я даремно трачу час..
Не знаю..

Та й поки невідома,
Темна сутність
Не вабить часу.
Вона ще дужче прагне темноту,
Доки "Інакший Я"
Тримає спокій.

"Спокій - це не означає,
що за кулісами очікувана байдужість." ▲

Перший вірш — 00:54 05.12.22

Невідомий в тумані руйнації

Пам'ятаю сон.
Незвичним він для мене був,
Де падав сніг і дув на мене тихий вітер,
Де темні силуети поглядали на мій сум.
У роздумах великих, нездійснених,
Сприймав я все за цю реальність:
Тривожні сторінки, асоціації з минулих

І у роздумах майбутніх..

І тут туман в очах з'явився,
Гілки дерев до ніг спустились,
Темніше заяснилось і я поринув..
Поринув я в глибоку ніч.
Навіщо ти читаєш?
Чому ти думаєш про мене?
Чи можу відійти з твого життя на день?!
Поринув я в руйнацію будівель,

Хоч зі мною?
Якщо довіра є в тобі, — Ходімо..

Ми поринули з тобою разом,
І бачимо структуру, — реалії життя,
Заходиш в дім "Системи Руйнівної"
Та й думаєш, чи "зря"?
Як невідомий, з темного туману,
Виводжу я тебе із цього світу,
Відкрию очі я для тебе.
— Поглянь на це все - нищівне:

Дикунство у вияві "поваги",
Необдумані тваринні дії,
Болючі погляди кривих очей,
Тих самих, розмальованих "людей".
Не контрольованість "відповідальних":
Вкриваючи всі рамки, руйнуючи життя.
Криваві політичні дії.
Велике руйнування всіх моралей.

Чи не у ямі ти застряв великій,
Чи не боляче сидіти тут одному?
Довіра є в тобі, людино?
Цей світ давно як став людським,
А не для диких звірів.

Ти ігноруй систему руйнівну,
Знайди той шлях, а не туман!
Та йди за ціллю, не за планом,

Ти вір у себе, вмотивуй!
Відкрий для себе очі ясні
І стань відомістю для щастя!

А я піду в туман, блукати далі,
Поринувши в глибокий сон.

Бувай

.
.
.

02.04.2023

Déjà vu*

09:28 / Марсель – Франція

Молода пара закружляла зі звуками струн гітари, що лунали від проїзної частини по вулиці "Rue Puvis de Chavannes"*. Чоловік похилого віку неохоче поглянув на закоханих та поринув у думи.

— Я десь це бачив...
І час на це я весь потратив,
Так чутно звук метро,
Закурю цигарку ще одну.

— Я пам'ятаю перший раз,
Де десь кружляв спокійний вальс,
У історичному Provance*,
Віддай мені останній шанс.

— Хоч так, мені тоді було спокійно,
Я почував себе надійно!
Хоч звуки радіо мене тримали,
Та спогад голосів твоїх забрали:

Мене у прірву, у двобій,
У поєдинок всіх подій!

Чому так сяє твоя постать?
Чому слова твої пророчать?
І я знову цим живу..
Бо побачив дежавю.

26.03.2023

Тютюновий дим розсіявся невеликого радіусу, а пил осів на квітковий вазон.

* *Rue Pavis de Chavannes* – Вулиця Пюві де Шаванн, названа на честь французького живописця (П'єр сесиль Пюві де Шаванн);

* *Déjà vu* — (з перекл. на франц.) "десь бачив";

* *Provance* – історико-географічна область, розташована на південному сході Франції, біля берегів Середземного моря.

Ранкове сонце тихої весни

Ранкове сонце тихої весни,
Зелених трав.
Забуте?

Прогулянки вечірні
Під слабкими ліхтарями...
Вже забуті?

І звук природи,
Ти забув?
"І погляд тих її очей яскравих,
Перекриваючи моральні думи.
І запах ароматів тих духмяних,
Створюючи ілюзію казок.."

- Все ж таки забув...

Куди ти вартість всю віддав?
З якою ціллю?
Чи оправдали сподівання, віра
В те щасливе, що чекав?

І знову варто мені лякатись?

Лякатись розуму твого?
Чому я знову дорікаю,
На цінність поглядів твоїх?

Не варто було сподіватись,
На щирі посмішки сумних обличь.

Подумав "Інакший Я"
В забутих, в тих годинах.

04.04.2023

Емоційне керування (1)

Стійка, контрольна емоційність
— неперевершена надійність!
Що залягає в самотійність,
На погляд іншого, у вірність.

Та ти повір в реальну дійсність,
А не в іншу "самотійність".
Бо так потрапиш ти на дно,
Де час для "тих" уже л#йно.

Для "тих", хто серце заодно,
Віддав для іншого в майно.
І став частиною чужого,
А не гідністю свого.

18.03.2023

"Необережність над власними емоціями може довести до неочікуваних пригод від чужих" ▲

Емоційне керування (2)

Темний,
Зрілий,
Примарнілий,
Втомлений чужою..

Чужою, різною структурою;
Марною порою.
Він поглядаючи сидів.
Поглядаючи в годинник.

— Коли вже час мине?
Коли зупинка буде мною?
Я вже стягну цю кляту маску,
Затьмарену нудьгою!

Не буду я вдавати в ту підлеглість,
Хоч раз я стану в особисту легкість!
Бо перестану бути так собою,
Якщо поллеш не той водою.

Я краще стану в справедливу сутність,
Ніж в темну й хибно-підозрілу присутність!
29.03.2023

Де лине час

Там є людина,
Що рухає на гору,
Чи падає вниз.

Лиш тільки ти
Прискорюєш цей час,
Знаючи, що можеш впасти.

Лиш ти.
Намагайся
не здаватись.

22.07.2024

Її посмішка

Я пам'ятаю те ведіння,
Зорю ранкову під гасіння,
Слабке, приємне сновидіння,

Що так заводило в творіння!

Я весь заплівся у коріння,
Проте відчув моє тремтіння,
Від неперевершеного вміння –
Милозвучного володіння!

Перепліталось це в цвітіння,
Хоч це було як те терпіння:
Мене все мучило сумління,
Чи не залишусь я камінням...

Ранкова посмішка її лиця
Перекривала дух митця,
Ідея змінювалась так,
Що я не думав аж ніяк..

Проте відчув жарке проміння,
Що перейшло в моє тяжіння,
Бо це було..
Лиш сновидіння...

21.03.2023

*"Так хочеться жити в тебе в полоні
І бачити, як тікають від мене сні
В твої долоні..."*
by Okean Elzy

Жовті квіти

Запах жовтих фарб,
Тоді було насправді гарно,
Стояв на вулиці подертий "ВАЗ",
Наставав світанок в нас.

Вдивлявся я у пишні квіти,
Вітер хилить їх до низу!
Посміхались мені віти,
Що жили собі поблизу.

І не думав ще тоді,
Що поїду я на віки
І згадуватиму ці дні,
Бо приснились мені квіти.

Горючий пил у тіло моє влився,
Дихання спинилось..
Неначе лавою облився,
В очах усе згоріло!

Відчув раптовий вибух,
Звуком тихим,
Погасли ліхтарі
На щирому тлі.

26.04.2023

(присвячено — 26.04.1986)

Про "Z" - Мовчання.

Красива річка в море лине,
От тільки серце моє гине...
Могутні стіни наших стін
Давно прокинулись, бо гнів!

На захист стали ми в загін,
Навколо обстрілів та мін!
Тримаючись всі разом міцно!
Хоч нам і так із ними тісно.

Із тими, хто псує життя!
Хто всіх доводить до ниття!
Хто всім "прекрасне" тут покаже
І всім "чудове" лиш розкаже.

От тільки дійсність в них мовчить,
А наше серце мов кричить –
Герої боряться за мить!
За кожную душу, що звучить!

.
Яскраво сонце мерехтить
І вільна ластівка летить!

.
Та ворог далі все мовчить...

19.03.2023

(Присвячено Герою України)

Герої

Вони бігли,
Мовчки бігли, оминаючи вогню,
Що так запекло розвивався,
Обпікаючи броню.

Інші під вікном лишились,
Аби відстояти хатню,
І із лихом всі змирились,
Захищаючи рідню.

Хтось вже хоче дочекатись,
А Хтось війну цю залишає,
І ти боїшся все ж дізнатись,
Чому війну Він покидає..

І знову смутно чути спів,
Вже й не перший раз.
Своїх Героїв ми вшануємо,
Дякуємо Вам!

23.05.2023

(Присвячено Героям України)

Резонанс

Стійка міцна будова,
А за ширмою промова –

Великих постатей відмова:
"Їхня справа не готова!".

На вулиці основа -
Народна сила і розмова:
"Якого біса так ідем —
За погляд іншого живем?".

Лине аура нервова,
На то причина є вагома!
"Таємна змова чи угода
(та сама західна вимога)?"

Вирішив "найвищий":
Взяти рішення на нижчий
Розвиток життя,
В момент красивого злиття..

Та все пішло,
Не як гадалось!
Не так як думали оті -
"великі" постаті, мерці.

Народна сила і розмова
Була і буде як основа.
Все коливається у нас,
Неначе сильний резонанс.

12.04.2023

*"Народ не повинен боятися влади,
це влада має боятись народу!"*

*"Держава - це як дерево, за яким ти доглядаєш.
Як почнеться гроза, — будь обережним" ▲*

...Кінець зв'язку

Повернусь, кохано, я додому,
Після завершення мого бою,
На тлі розлуки із війною,
Переможною боротьбою...

Ти вір у посмішки приємних лиць,
Дивись в майбутнє тих зіниць,
Де промінь сонця нас малює,
Де тільки спокій нам дарує:
Щасливі дні та мирні ночі..
Споконвіків – люблю ці очі!

Та поки серце у в'язниці,
Від гучної залізниці,
Де нашій потяг під вогнем,
Назустріч ворогу ми йдем...
Під звук рушниці за спиною,
За тихий плач, за той стіною..

Я повернуся неодмінно,
Закривши очі вільно!
На тлі розлуки із війною,
Переможною боротьбою...

За стіл усі ми разом сядем,
І із спочинком ми поглянем
В щасливі посмішки дітей,
В яскраві миті всіх людей!

.
.
.

Кінець зв'язку.

17.03.2023

(Присвячено Героям України)

Кожен має власну долю існування.
Але не кожен має сили духу її змінити. ▲

Частина 2 | Тривожні Листи

Настане свій день, коли зрозуміємо похибки наші. Ми намагатимемось їх змінити, до
поки сонце в наших серцях не згасне.

*"В чому полягає найактуальніша проблема людства?
— Діями випереджати думки." ▲*

Я сам не свій.

Ніби вчора я щасливий
Був.
Спинився час.

І птиці так літають низько,
Хмари так пливуть,
А я тону
Знов.

Двері, сум,
Протікають сльози,
Гріє покривало
І я...
заснув.

10.12.2024

Мовчи

В той день, коли я подзвонив,
Був красивий дощ...
Такий, що спалахували хвилі,
Накривалися дерева.

Хмари вкрили гори,
А чай все далі грів мні руки...
Люди далі все ж мовчали,
І ліс стояв, немов німий.

Вітер ще сильніше дув,
Навіювалось лихо.
А я сидів, чуючи гудки,
Так не дочекавшись,

покинув стіл..

мовчи.

20.06.2024

Спроба (У спробі заснути)

І прокинувшись, побачиш:

Криваві очі, биті стіни,

Розбитий келих від вина.

Опустяться всі руки

І не захочеш далі жити,

На своїй землі.

Прокинувшись, —

Відразу тут заснеш,

Не маючи нічого,

Лиш тільки сум.

Навіщо далі жити?

Бо не варто спати.

Attempt

When you wake up, you'll see:

Bloodshot eyes, broken walls,

A broken glass with wine in it.

All your arms will drop

And the dream of living here

Will be closed,

On your own land.

When you wake up

You'll fall down

With nothing

So..

Only sadness.

Why live on?

Because you need

Don't fall asleep. **04.10.2024**

Тим, хто при Верховній Раді Україні "Завжди"

На тлі..
На тлі розлуки із життям,
На сірому камінні
Протікає кров людей,
Невинних у своїм житті.

А ви на тлі,
Наживаєтесь ще далі,
Сміючись, гвалтуючи життя.
То в бік, закони обертавши,
Склавши долю лиш для себе.

Кров тече,
Омиваючи ті гори, скелі.
Немов ті сльози із очей.
Пробиваються всі стіни,
Затикаючи майбутнє.

То що ж ви виродки зробили?
Політики кровавої війни.
На тлі розлуки із життям,
Дотікає кров
До нашого кінця.

30.06.2024

*"Влада - вже не влада, якщо прислухаються до народу.
Бо інакше ми не звикли. " ▲*

Про Більшість Корпорацій

Зворотній час уже настав,
Нічого не лишилось..
Лиш вітер дув у бік картин,

Де історія героїв.

Досягло воно своє,
Суспільство знову раде.
Проте у меншій мірі,
Похиливши камінь віри...

Вона така, ця корпорація вогню, —
Як загориться, — так і піде..
То й не судилось нам спочити,
Бо не вчасно ми тушили.

17.04.2024

Все ж таки,
Вогонь палав до тла.

Сон, Я і Ти

Заснути і не прокинутись ніколи,
Залившись з тобою в тому сні!
І з тобою поглядати в сонце,
Лиш тільки це – найкраща мить!

Лиш тільки ти відкрила мені сяйво,
Бо якось сонце згасне назавжди!
Лиш тільки ти і є те сновидіння,
Бо заснути можна назавжди

Лиш
Тільки
Я
і
Ти, моя Муза

10.05.2024

*"Чи то справді з тобою заснем,
Та збагнув, що є найліпшим другом самоти."*

by SadSvit

Яскраво сонце сяє

Яскраво сонце сяє,
Проте тебе не вистачає!
Я весь затих...
У спогадах минулих.

Погода вже не та,
Коли була у нас зима:
Така сувора, зла, холодна..
І посмішка твоя.

Я весь затих,
Серце не говорить.
І я у спогадах
Заснув.

08.12.2024

(Адресовано одній людині, S)

Звернення 1 — "Навіщо...?"

Господи, поглянь..
Все лине через плам'я,
Все так палає до провалля
І сірий пил тут осіда.

Я відчуваю привкус крові,
Безжальне відчуття вини.
Чому її не врятували,
І не спинили цей хаос?

Ці істоти кляті раз за разом
Несуть два келиха пітьми.
І все згорає. Знов.
Долю так, та й вже не зміниш.

І через плам'я її бачу:

Вона така квіткова... Очі її щирі!
Секунди били в струни серця,
А піт змішався зі слізьми.

Я відчув її страждання,
Але було вже надто пізно..
Не розумію я себе, —
Скажи мені,

Навіщо..?
16.07.2024

(Звернення до Нього)

Звернення 2 — "Скажи так"

Скажи так, не розвернувшись.
Не поглянувши у очі,
Не знаючи, хто я.
Це не дуже складно.

Руїни кожної будівлі
Поступово ширяться на горизонт.
Все темніє повністю до тьми,
Ти ж знаєш.

Чи скажеш так?
Що світло вже не щире,
Що океани не спокійні,
Що у воді одна пільма?

Що поглинає кожне тіло,
Розгойдуючи нашу віру:
Руйнуючи квартали,
Забираючи життя.

Чи повіриш ти мені,
Що падає остання крапля?
Крапля "волі" в нашому житті.

Не розвернувшись, а відчувши.

Чи скажеш так?

18.12.2024

(Звернення до Нього)

Сила

Ми так тримали невгамовну,
Всім непомітну, нерозгадану силу.
Наші руки зжаті, тримаючи приливу,
Енергійних дій проти ворожу зливу!

Хай всі побачать іронію правдиву!
Всі серця візьмуть ініціативу!
Вона загрозлива, небезпечна,
Вразлива, неможлива.

Та тут лише одна альтернатива!
Наша перспектива дійшла до того дива,
Що ворожа та брехлива
Впаде спокуса нечестива!

І процес вже не зупиниш,
Наша сила особлива!
Для них настане
Наша злива.

31.03.2023

*"Та навіть якщо земля згасає,
І на ній ні душі вже немає,
Я тебе не забуду,
Я тебе знайду."*

by MONATIK

*Існує
Велика стіна,
А за стіною*

Частина 3 | Затемнення

Кінцеве Сяйво Нашої Землі

І не за вогнем вони стояли,
Наші славні козаки.
І не в сльозах вони були,
Їхні тіні молоді.

Вони вернуться, знай,
До рідної землі.
І неодмінно тут засяє
Полум'я надій!

Вогонь горітиме надалі,
Обпікаючись між нами!
І утворивши так кінцеве сяйво,
Знищить весь тягар землі.

А Народ між нами буде битись,
Воювати за моралі,
Хтось за правду, хтось за мрію
І хтось тихо за надію.

Тримається держава у вогні,
Шатаються всі стіни.
Ангел бачить сяйне небо,
Опускаючи перо.

І не за вогнем вони стояли,
Наші славні козаки.
А ми все далі зачиняєм
Долю сповнених надій.

Кому це варто?
Ліпше розпалити сяйво разом
Та чекати далі козаків,
На своїй землі.

08.09.2024

Дім — на працю - дім

Трамваї б'ються об залізо,
Всі кудись спішать.
Сонце припікає тіло,
Холод бігає в ногах.

В кожного свої думки,
Вони кудись летять.
Димиться вся робота,
Час, перерва і в затиш.

І кожної нової днини
Принцип думає лиш так.
Бо лиш у своїй домівці,
Так закручений наш шлях.

Дім - на працю - дім.

Home — to work and home
The trams are hitting the iron,
Everyone is late for work.
The sun bakes your body
And the cold runs under your feet.

Everyone's thoughts are in own sky,
They fly to unknown ways
And work in our smoke,
Time, a break, a smoke.

And so every day
The principle thinks the same.
Because only at home
The flag is twisted
in its own way..

Home — to work and home. **14.06.2024**

Голуби

Старі птиці відлітають,
А нові прилітають,
Лиш тільки голуби безсмертні..

І що ж схватило вас до біса
Так прожити все життя?
Злітаючи все нижче...

Величезні Ви тіла,
Сильний дух є то у вас,
Але бажання все ж не те.

І так завжди:
Всі літають, щось планують
Та будують...

Кожна птиця,
Всі бояться за своє,
Лиш тільки голуби безсмертні..

13.06.2024

Для тих, хто переможе

Лине без упину сяйна доля твоя,
Ніхто не зна, чи з нею гарне вороття..
Так ся могутня істина у ній!
Сказав лиш тихо я.

А хто я?
Пророк, що знає сенс життя?
Що знає більшість: що й куда?
Лину мов із сильним духом..

Хоча той дух вже не такий..
Не такий у нього, в неї, в них, в людей.
Поглянь: немов скажені там бісились,
Аби добити до кінця.

Таким і ворогів не треба,
— свій мушкетами закриє.
Той запалить словом, засмутивши.
І нема нікого, хто помирить..

А доля лине, б'ються далі,
Один за одним добивають.
Прошу, не будь як всі вони,
Бо ясна доля вб'ється назавжди.

"Така реальність" —
Сказав
лиш тихо
я.

17.06.2024

"росіяни"

Серед нашого степу
Гарні птиці літають.
Чи на право, чи на ліво,
А спів є вільним.

І до вечора гучного
Сонце світить,
Гріючи все тіло.
І так було у нас,

Не в чужій країні.

Все, — до поки не прийшли вони:
окупанти, орки, комуністи.
До поки влада не скорилась,
Бумага доки не злетіла.

Вогонь над хатою палає,
У ванній краплі крові.
Розбиті келихи на кухні,
Іграшка розірвана знярядом.

Це все вони!

Безжальні росіяни,
Кулак об стіл, в потік.
Що ж ви сука нарobili?
Безжальні комуністи..

Вогонь палає,
А птиці ще літають,
Чи на право, чи на ліво
А спів є вільним.

16.06.2024

День нас затьмарив

Він нас повністю затьмарив,
Замикаючи безжальні струни
Життєвих втрачених надій.

Його бажання далі рве надії,
Перемикаючи шляхи
З протилежних берегів.

Застрілений, щасливий настрій
Змінив самотній день,
Сумлінно.

17.12.2024

А хочеться згадати,

Але не пам'ятаєш,
Як давно таке було.

Чи то вранці,
Чи у вечір
Сонце своїх гріло.

Лиш хочеться згадати
Бо повернувшись,
Побачиш дім
З руїн.
19.12.2024

*"Твої руки завжди холодні,
Але гріли, коли падав сніг.."*

by KVITKOVASOBAKA

Перевтілення

Війна.
Змінює усіх.
Назустріч, в бік,
Неважливо як в потік.

В потік вже змінних нам обличь.
Тих, що повністю змінилися,
Яких не повернути у життя.
Які закритими дверима є.

Усі, хто як художник,
Що так малює зміни,
Невдовзі зрозуміє сам:
Справжні фарби перевтілень.

Назустріч, в бік, майбутнім.
Зміни, що улізли в наше тіло,
Також, не забувши,
Залишать ту війну.

Тиша Майбутнього

Так хочеться відчутти ту знайому тишу,
Що перекривала шелест від чужих розмов.
Відчутти рідні руки, що пригортали,
Гріючи доволі дивне це життя.

Україно,
Ти як?

Чому ти падаєш так низько,
Захлинаючись у своїх думках?
Чому дощі тебе не оминають,
А сонце, ніби спеціально,
Далі обпікає твоє тіло?

Це так набридло, знаєш?
Ти сама стаєш гнітучим місцем на землі.
Обвалюється життя,
Руйнуються будівлі,
Змінюється шлях.

А ти злети як сильна птиця,
Що прагне вище ще літати
Що прагне швидше долетіти,
Що прагне вже повернутись у життя
До своїх земель,

Туди, де хилиться калина,
Туди, де всі чекають на вечерю
І лунають рідні голоси,
Просто злети все вище.
Не так, як то було раніше.

Тоді все стане по місцях,
І от побачиш.
Як у піснях заграє муза
Про щастя,
А не про війну.

Просто живи життям,
Не виживанням...

Україно,
Лиш так все буде тихо..
В майбутній тиші,
Коли та птиця
долетить..

01.12.2024

Ти як?

Все гаразд? Ти дочитав(ла) до цього моменту? Насправді дивно, адже деякі вірші інколи не римуються, або ж не мають тієї метафоричності, яка б дуже підходила. Зазнаю. Так воно і є. Але дякую, якщо дійшов(ла) сюди. Багатенько перечитано, цікаво за який час? Цікаво розвернувся сюжет, не правда? Чи трішки банально? Ну, маю на увазі: "З добра, — у зло, а потім, скоріше за все навпаки". Насправді сам не знаю, що далі. Хм...

У цій збірці я втягнув всі вірші у моєму житті, написані включно з 05.12.2022 до 31.12.2024. Ідеальні та неідеальні. Гадаю, що воно того варте. Із часом, практикуючись над тим, чим ми займаємось, — ми покращуємо свої навички, відкриваючи нові горизонти. Круто, дуже. Типу, спостерігати над тим, як покращується результат. Але чи допливли ми до своїх цілей? До того, що ми хотіли ще на початку нашого шляху? Скоріш за все ні, ніж так.

На щастя, навички і справді покращуються, але шлях залишається незмінним. А змінивши, починаєш з початку. Іронічно.

Тоді, коли я був малим, я прагнув стати пілотом, подорожуючи країнами, відкриваючи для себе цей світ. А потім обставини змусили змінити свій шлях. І зараз я сиджу, пишу цей текст. Життя інколи перевертає плани повністю. Хочеш розсмішити Бога, — розкажи йому свої плани на завтра. Я не пригортаю твоєї уваги до релігії, якщо ти атеїст. Не звертай уваги, просто висловлюю свої думки.

Слухай... А дозволь, я розповім одну історію про одну дівчину, що хотіла творити мистецтво для всього світу, але життя... Це звісно трохи відійде від цієї теми, але я дам тобі зрозуміти повністю концепцію цих віршів.

Якось в автобусі я познайомився з однією дівчиною, що так цікаво переглядала одну книгу із красивими ілюстраціями, ніби оцінюючи її. Від зацікавленості, я запитав що за книжка і розуміючи, що ніколи її не прочитаю, попросив переповісти, про що вона. Вона з легкістю розповіла.

Rise

В одному природничому містечку, складеного із хуторів, проживала дівчинка Райс. Містечко із низьких будівель складало концепцію тихого і раннього, туманного села, а кожна проведена хвилинка тут віддавала потаємну та духовну силу. Кожного ранку дівчина любила співати, зачаровуючи природу своїми нотами. Та лиш в одну ніч полила гримуча злива, затоплюючи це місто.

Сонце

Лиш в тихе сонце,
Сплетене шляхами,
Будуть грітися птахи,
Співаючи про небо.

Відлуння співу
Розлетиться так далеко,
Що рікою, за рікою
Розійдуться береги.

І ударившись об скелі,
Розгойдаються вітри,
І долетівши аж до неба
Ударять в сонце
Назавжди.

Злива не згасала. Вона лила, лила й лила ще дужче, ніби вона мстить за щось. Зриваючи корні дерев, вона досягала своїх цілей. А невдовзі почала приваблювати хати, затоплюючи їх.

Мешканці й не спали. Паніка так розкинулась по всьому місті, що було страшно і подумати, чим це може закінчитись. От тільки Райс не боялась. Вона співала у своїй кімнаті, що від полу наповнювалась водою. Червоний килим, змішавшись із водою, — утворював ілюзію кровавої кімнати.

Лиш батьки здригнувшись, відчинили двері, аби зібратись і звалити геть. Зібратись і тікати аж до самих гір, що були неподалік від містечка. Аби не стало все ще гірше. Вони зібрали все необхідне, запрягли свого коня і рушили в дорогу, що вже заливалась від дощу і осліплювала Зевсовими пострілами.

Грім так гримів, неначе зверху відбивались колісничі. Ніби щось котилось дерев'яне, виливаючи дощі. І це все затоплювало далі місто. А люди в паніці вишикувалися в єдину дорогу, що вела до гір.

Лиш тільки дівчинка Райс була спокійна і вірила, що все буде добре. Їй було всього 17, а на свій розум спокійніша ніж всі інші старші.

Затоплений шлях

Витоплюючи всі свої рани,
Бродить собі самотній кінь.
Його грива так відкидалась,
Підкови стукали в грім.

Його тіло міцно тримає,
Очі, як пам'ять серце ламає.
Неголодний він є
У всьому, що він визнає.

Та якось стоїть він,
Тримає похмурість.
Нікого не мавши,
Чекає на дурість.

Підходячи ближче
До мертвих років,
Ставши об корінь,
Тримається кінь.

Люди вжи підходили до гір. Вже є і ті, що піднялися і заселились на скелях. А далі тривожив їх холод, — чим більше людей, тим лізти все вище. Нашій героїні не було солодко і нажаль їм довелося лізти майже до самого верху, поміж скель та засніженої долини. Ще далі і далі. Руки вже не грілись. А очі тримались, намагаючись повністю не заснути, засліплювались снігом. Ось нарешті і добрались до місця, аби побудувати тут табір та втримуватись.

Мороз та Скелі

Між Скель
Засніжена дорога.
Ніхто не гада,
Куди привиде.

Мороз,
Так підганяє,

Швидше, швидше
Все ж дізнатись.

От так в житті,
Між скель йдемо,
І щось нас підганяє
Серед снігу.

Мороз та скелі.
Ти так довго йдеш,
А вони і не зникають,
Ведучи кудись.

Тільки в сонячну погоду
Можна ледве розглядіти
Засліплення від снігу,
Все рівно ти не знаєш.

Мороз та скелі
У не відомий шлях,
Відправлять.

Кришталева Долина

Вітер ще дужче затягував снігопад у горах. Ось і наші люди дібрались теж до свого місця поміж ялин. І між скелями згрупувавшись та сховавшись від вітру запалили багаття. Лиш було чути вітрового відлуння. Ніби залишився спокій. Наша дівчинка теж так вважала. І від світлового багаття зрозуміла, що зможе щось камінцями видряпати на скелях. І стала собі малювати.

Вона майже ніколи не говорить, скажімо так, вона максимальний інтроверт. Але ті творчі здібності, що вона має – перевершує будь яке "але" та будь які інші. Її спів є настільки дзвінким, що кожна особа, що чула, відчувала насолоду та тривогу від чогось нереального. Описані її фарбами картини завжди мали якийсь сенс та залишали очі на пару хвилин, аби зрозуміти і насолодитись. Інколи Райс грає на піаніно, з дитинства її мати вчила, але більшість в цьому часі вона віддавала перевагу намагатись грати самотужки.

Лиш заспокоївшись, всі під скелями, а дехто під ялин примостились спати, або хоча б чекати закінчення цієї пригоди. Дівчина щось і далі вишкрябувала. Їй серйозно це було цікаво, чи вона просто не хотіла відпочити? Відшкрябуючи кожную лінію, у її вухах відбилась звукова вібрація і звуком полинув вовчий виск. Це так далеко і так до біса

моторошно та красиво! Але з поміж одного виття витіснилось і друге, та й тепер вже третє. І із далеких долин поринув оркестр цих витть. Але ніхто не зважав, що воно ще ближче і ближче ставало чути. Лиш хтось, помітивши, закричав "Вовки!". Проте помітив не наближення їх, а їх самих.

Біг, страх. Всі знову в паніці. Полум'я згасало а снігова буря дедалі сильнішала. Нічого не видно, всі почали розбігатися у різні сторони, а хтось навпаки – захищатися. Половина групи якось утрималась, тікаючи разом від півми. Було чути крики, вистріли і звуки вітряних хвиль. Тікай Райс, настільки, наскільки можеш, все мине, говорила їй мати. Все буде добре.

В результаті, буквально за хвилин 50, — вони дібрались до незакинутого табору, в якому мешкають мисливці.

— Це не для вас збудований табір, ми не приймальна комісія, чи якась бісова реєстратура, — говорив один з мисливців. А залишена 6-ма особами група, все ж таки вмовляла залишитись. Впертість мисливців все ж таки стояла на своєму, доки один із старших не сказав:

— Половина!

— Половина? Який сенс залишати їх тут, не маючи поняття, навіть, що таке ліс та дикість?

— Яюсь і знайдемо у них користь. Хоч якусь вигоду.

Але така розмова все рівно не заспокоювало групу. Зразу з'явилися і ті, що висловили відразу свою думку та позицію, в чому він чи вона корисні. От ніби і сюжетно, але і водночас наша героїня нічого не сказала, разом з батьками. Вони не знали, що говорити. Лиш мати помовчавши, сказала, — я зможу доглядати за будівлями, а дочка буде красиво співати, заспокоюючи та даючи голові відпочити...

— Співати? Кому всрались ваші співи? – загорланів 30 річний чоловік, — Яка користь від цього гр#баного співу? Воно лікує, чи шо!?!?

— Які ж ви всі безжально викривлена кучка силуетів..

Мовила Райс.

— Що ти там мовила, артистка?

— Ви тільки і шукаєте вигоду у інших людях, наживаючись на них, ні цінуючи нічого, ні будь яку мораль чи навіть просто працю, беручи її як за потрібне. Треба, треба і треба, кожен вашій план прагне покращуватись іншими, не цінуючи це, знищуючи кожне прекрасне та красиве, що ми мали, мали на початку існування нашого "Так" у всьому. Кожен із вас біжить, рятуючи лише свою шкуру... ...і ви так проживете свій залишок життя.

Краще вже бути щирою "істотою", а ніж "правильною" людиною. ▲

Не вспів інший щось сказати, як пролунав вистріл в його серце і всі схопившись за зброю, намагаючись націлитись на дівчину, націлились на відчинені двері, з яких вилітав пухнастий сніг.

Вона бігла, мовчки бігла, оминаючи ті скелі, гадаючи за цей егоїстичний світ у своєму житті. Вже босими ногами біжучи, вона нічого не бачить. І не побачивши суворо скелю під собою, що повела у прірву, відчула запах крові.

Кінець. **23.12.2024**

- Стій, стривай, а що стало із батьками? (запитав я)
- Насправді я не знаю, та й не особо хочу знати.
- В сенсі, ти не дочитала?
- В сенсі, я там не була.
- Не зрозумів.. Чекай но? Ти не сказала як тебе звати..
- Rise Vort.
- ..

І побачивши посмішку на її лиці, відчув я промінь сонця та прокинувся у поки що спокійному житті.

Так я і познайомився із нею. Так і початково виглядала муза моїх віршів, потім закрутилось і муза..

І ця муза так змальовувала мій життєвий шлях.. Ведучи його демонстрацію із прекрасних замальовок у надтоїдливую пітьму.

Пізнаючи цей світ далі, пишучи ці вірші, я вже цікавився не своїми почуттями, а почуттями кожної людини, чому так, а не так і як. Тому що, я хотів зрозуміти загально... error

error

error

error

error

error

error

Частина 4 | Кінцеве Сяйво

Проспекти

А пам'ятаєш як ми..

Будували наші плани,

Самотужки вибирались з тягучої тьми,
Фарбуючи шляхи наших милих днів.

Ніч так даремно гуляла,
Я не міг заснути, проглядаючи в дороги,
Де їхали чужі, не наші, але так
Схожі інші люди, розумієш?

Я забув твій милий сміх,
Я забув якими відчувались руки,
Я забув, як ми! Тримались разом!
Лиш пам'ятаю, як забрали наші плани.

Згорайте всі ідеї!
Згорайте всі пригоди,
Палайте у безодні назавжди!
Якщо ж забрали, то навіщо ж віддавати?

Вбили наші мрії,
Застрелили ту іскру,
Придушивши мою пам'ять,
І як у більшості в пітьму.

Тепер і я, міняю світ,
Утворюючи нові мрії.
А проспекти наших мрій
Залишу,
Пробач.
(Адресовано одній людині, S)

"Та незважаючи на все завжди знайдуться палачі..."
by DK Energetyk

Невідомість Я

В мені щось замкнуло,
І закрилось у петлі,
Натякає, що я уже
Не той, ким за себе є.

Стіна потріскана
До низу, до підлоги.
Годинник не працює
Час не йде.

Ніби все спинилось
І очі вже не бачать.
Так все змінилось,
І зле відчутно.

В голові лиш грає
Ванільний джаз.
І моє старе я,
Не закривши двері,

Не закривши двері,
Кудись собі пішло.
А нове Я,
Чи не відоме..

Вже сидів,
Тримаючи свій лист.
Цікавий лист,
Від невідомих "закуліс".

Що привиде у новий шлях.

23.12.2024

Без серця

Якось.
На камінні слави,
Зібралися коти.
Нікому не потрібні,
Дивилися у хмари.

Без страху і надії.
Вони вдивлялися у щось
І думали про те,
Як же то "щасливий"?

Потягаючи асфальтом,
Перекочуючи очі,
Не амбітністю
Щось муркоче.

Лежачи на сонці,
Задумався за все,
Для чого?
Він живе?

Так і думав,
Аж роками.
І так без серця
Залишився.

На камінні
слави.

23.12.2024

Тінь від Світла

Промені відходили
Від гібридних хмар,
Тікаючи до хвиль морів,
Аби поринути у глибину.

Тіні берегів
Тікали вище неба.
Приваблюючи ніч.
Колихання хвиль відчутно.

Птахи шукали
Рідний дім.
Не знаючи нічого,
Літаючи тут вперше.

Руки відчували.
Спокій, тишу.
Голова розслабилась.

Чекаючи приливу.

Я гадав про море,
Що поширене пісками
І 1 водою.
А що за морем?

Поки доберусь,
До "далі" у кінці?
Чи не стану я камінням?
У глибині душі.

23.12.2024

*"Ділимо наші дні
С кращими, прийде зима,
Віримо, що вони
Назавжди."
by Sudno*

Частина 5 | Без Назви

Нічого

Нічого. У кожного пробігає життя. А потім озирнувшись, кожен пошкодує, що так швидко все минуло. Крізь емоції, години, почуття мине життя. У кожного свій берег, де він зберігає своє "Я". Хтось фарбує, хтось співає, дерева поливає. Хтось руйнує, хтось лікує. Щастя, втома, біль та плач, думи, розуміння, почуття, знову щастя. А чи лікує нас мистецтво? Ці слова?

Але ж нічого правда? Ми живемо лише раз. Ми ж маємо відчутти всю його красу! Побудувати береги, серця з'єднати і втім, відчувати все життя на повну! Втомляючись, упавши! Захотівши, – це зробити! І гадати за майбутнє, поглядаючи в майбутні посмішки красивих рідних лиць. Сміятися разом, танцюючи із нею, музею життя! Ми часто йдемо не до мрії! кудись ідемо, закриваючи всі наші щирі плани. А навіщо так страждати?

Нічого й не ливши для очей. Запалай ти клятві ці проблеми! Добий собою на папері,

взявши темну ручку! Перекресливши їх плани, дай їм зрозуміти наміри свої!
Будь собою! Як в дитинстві, не знаючи цей світ, не знаючи людей, якими можуть бути.
Коли амбіції в руках і несе тебе потоком чистої води, свого бажання досягни! Забувши
хитрі плани, ненависні дощі. Пройшовши шлях, вже знаєш, що життя це хаотичне і
заведе в глухий для себе бік. Ти зможеш досягнути своїх цілей! Я в тебе вірю. Вір і ти!

Вбий своє "сумління" Я,
Аби відчути це життя.

Нічого,
Крізь темряву
Впадеш у прірву,
Не знаючи нічого.

Ти не зважай,
Біжи собі подалі!
Не оглядаючи місця,
Надалі!

Ті двері, де спокуса
Невагома, де вони..
Ті люди темні.
Крізь темряву борись!

Нічого.
Не знаючи нічого,
Доки втома не настигне,
Доки не придуть вони,
Тримайся як надалі!
Зі зброєю в руках!

Зберись в любую проблему!
Хто же це буде як не ти?
Берись за себе знову,
Навіть в темну ніч.

Погаслих ліхтарів.
Як-не-як, але без тебе,
Не буде далі це життя.
Тектиме зла вода..

Досягни свого бажання,
Здивуючи життя!
Вір у себе,
Тримаючи кулак. 12.24.2024
3:05

By RiseVort

Дякую Тобі!

Присвята Героям

Серед пітьми, серед кровавих шляхів цього жорстокого світу, лиш тільки Вони тримаються, втримуючи наші нитки існування, що так легко розірвати. Лиш тільки Вони заслуговують на краще! Дякую Вам! Україна неодмінно переможе! Слава Україні, — Героям Слава!

"Тільки одне рішення справжнього Героя зможе врятувати цілий світ" ▲

Вірші присвячені Героям України:

1. Кінець зв'язку.....	30
2. Про "Z" — Мовчання.....	27
3. Герої.....	28
4. Кінцеве сяйво нашої землі.....	44
5. Перевтілення.....	50

Плейлист для читання:

- Hand Covers Bruise — Trent Reznor and Atticus Ross;
- Gibran Alcocer — Idea 22 (Slowed + Reverb);
- Grouper — Poison Tree (Instrumental + Slowed);
- Daniel.mp3 — Dark Snowy Night;

- Thenian — River's end;
- Where Is My Mind (Piano Version);
- Txmy — Ethereal;
- Pastel Ghost — Clouds;
- Have A Nice Life — Bloodhail;
- Sace, Silent Boy — Cold Air;
- Pastel Ghost - Shadows;
- Pastel Ghost - Silhouette;
- Lannarie - Shadow Essence;
- Oppenheimer - Meeting Kitty.

Spotify(Кінцеве Сяйво)

Плейлист авторів, що надихнули:

- Кузьма Скрыбін - Не Треба;
- Океан Ельзи - Не Питай;
- SadSvit - Персонажі;
- MONATIK - Назавжди;
- KVITKOVASOBAKA - Вже Не Гріє;
- DK Energetyk — Сіль;
- SUDNO - Птахи. Spotify(Кінцеве Сяйво 2)

Тиша Майбутнього

thewebsilence.com

скоро

*Добре там,
Де немає нас.*